

— Какво искате? запита твърдо Брутъ.

— Искаме да не посичате тия красиви момци. Тѣ сж направили глупостъ, грѣшка. Да имъ се наложи друго наказание!

— Така е! така е! зе да вика цѣлиятъ народъ, който обикновено е милостивъ.

— О, римски граждани! извика Брутъ. Ако бѣхъ само консулъ, азъ щѣхъ да прѣдоставя на васъ, ако желаете, да направите милостъ надъ прѣстѣпниците. Но азъ въ сжщото врѣме съмъ и баща на тия двама юноши. Споредъ римскитѣ закони и обичаи бащата е неограниченъ господаръ въ къщи. Той може да продава въ робство, да наказва въ тъмница и да убива синове си, когато тѣ не му се покоряватъ, не го слушатъ или не изпълняватъ законитѣ. Моитѣ синове намѣсто да дадатъ примѣръ за почитание на законитѣ и свободата, викатъ неприятеля. За това не мога да ги простя

— Простете ги! простете ги! се чуваха хиляди гласове. Тѣ сж млади, ще се поправятъ, ще станатъ сетнѣ храбри и достойни синове на отечеството. Смите се на тѣхнитѣ сълзи.

— Римски граждани, отговори Брутъ. Вашето сърдце е милостиво, вамъ сж мили тѣзи двама хубави и здрави юнака; но трѣбва да знаете, че отечеството и неговата свобода сж още по-мили и по-красиви! Какво щѣше да стане, ако тѣхнитѣ кроежи бѣха се изпълнили? Днесъ цѣлиятъ Римъ щѣше да бжде въ пламъци; хиляди трупове по улицата щѣха да се ваятъ въ кръвта си, сенатътъ и народното събрание щѣха да бждатъ унищожени, свободата на народа щѣше да бжде замѣнена съ страшна тирания. Всички вие щѣхте да бждете оковани въ желѣза и хвърлени въ тъмницитѣ... Ка-